

[Pia Kjærsgaard]

i København er arbejdsløs; det påvirker også de øvrige problemer, vi har, som bestemt ikke bliver mindre, fordi vi herinde ikke vil være med til at løse det meget, meget store problem, som vi har med vores udlændingelovgivning.

Når jeg alligevel er på talerstolen, må jeg tage afstand fra ministerens udtalelser om, at vi nærmest ville springe fra vores konventioner, og at vi i øvrigt var ligeglade. Jeg synes, at vi, der har været på talerstolen i dag, klart har sagt, at vi naturligvis vil overholde de forpligtelser, som vi har, men at de i øvrigt ikke har noget at gøre med den udlændingelovgivning, vi har diskuteret i dag. Vi har ikke noget imod at tage de flygtninge, som vi er forpligtede til at tage. Vi vil selvfølgelig være med til at hjælpe, hvor vi kan.

Men dér, hvor vi har ønsket at rejse en debat, er i forhold til det eksplosivt stigende antal flygtninge, som justitsministeren også selv siger der kommer i 1993. Det problem synes vi ikke rigtig at vi har fået nogen løsning på i dag.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Jeg vil gerne udvide det spørgsmål, som fru Pia Kjærsgaard stillede til justitsministeren. Jeg lagde også mærke til, at justitsministeren heroppefra nærmest skosede Fremskridtspartiet for, at vi ikke ønskede at leve op til de internationale forpligtelser, som Danmark havde tiltrådt.

Jeg vil gerne i den forbindelse stille ministeren det spørgsmål, om Danmark ikke levede op til sine internationale forpligtelser med den udlændingelovgivning, der gjaldt før 1983. Den lovgivning var nemlig indrettet på en sådan måde, at en lang række af de udlændinge, der kom til vore grænser, og som egentlig ikke havde noget at komme ind i landet efter, kunne afvises på grænsen. I dag gør vi det, at vi tager dem ind og giver dem kost og logi i en lang periode, mens vi sagsbehandler. Det er jo det, vi bl.a. angriber.

Men spørgsmålet er helt præcist: Overholdt Danmark ikke sine internationale forpligtelser ved udlændingeloven før 1983?

Justitsministeren (Engell):

Jo, det sidste kan jeg da svare ja til.

Men det var jo heller ikke det, der var udgangspunktet for den kritik, som jeg fremførte.

Det var fru Pia Kjærsgaards betragtninger om, at man ved en asylsituation i forbindelse med en krig i f.eks. Jugoslavien skulle sige: Her er det så økonomien, der bestemmer, hvor mange vi kan og vil tage imod. Dette ville være en klar overtrædelse i forhold til FN's flygtningekonvention, for det ville betyde, at der ville være mennesker, om hvem vi måtte sige: Dem kan vi ikke tage imod, for vi kan ikke sikre, at deres sager behandles.

Dette ligger også i forlængelse af, at Fremskridtspartiet afviste det aktstykke i Folketingets Finansudvalg, hvor jeg søgte om midler til at kunne modtage dem, der var kommet her til landet. Så det er derfor, jeg siger det på den måde; det har været mit indtryk, at Fremskridtspartiets holdning har været, at FN's flygtningekonvention burde vi ikke deltage i.

Fru Dorte Bennedsen rejste spørgsmålet om en konkret visumsag. Nu går jeg ikke ud fra, at vi skal foretage behandling af visumansøgninger, heller ikke gamle sager, her. Men jeg synes da, jeg vil gøre den generelle betragtning, at der ikke er nogen nationaliteter, som generelt får afslag på en visumansøgning.

Og så til fru Ebba Strange, som tog fat på § 9.2.2-problematikken, altså de humanitære opholdstilladelser. Som jeg sagde før, er det rigtigt, at der i år er givet færre tilladelser efter den bestemmelse end de foregående år, altså i 1990 og 1991. Men som jeg også har redegjort for i de to grundige besvarelser inden for de seneste måneder til Folketinget, har det en naturlig forklaring. I 1990 og 1991 blev der givet mange tilladelser til de to grupper statsløse palæstinensere og familier med børn fra Libanon, som jeg nævnte, og disse grupper har vi næsten ikke længere i § 9.2.2-behandlingen. For de statsløse palæstinensere skyldes det jo i vidt omfang den generelle opholdstilladelse, der blev givet med særloven i foråret. Og hvis man undtager de tilladelser, der i 1990 og 1991 blev givet til statsløse palæstinensere og libanesiske familier, er antallet af tilladelser, der også i år er givet efter bestemmelsen om humanitær opholdstilladelse, faktisk helt uforandret. Der er altså ikke sket nogen ændringer eller stramninger på området.

Fru Ebba Strange må også huske på, at bestemmelsen i § 9.2.2 jo ikke indebærer nogen kvoteordning. Det er altså ikke sådan, at fordi der er nogle, som går ud, en gruppe, som falder